

सत्वमबाधितत्वमस्यास्तीति सत्वतः तत्पर्वमरुद्भ्यामिति स्मृतो मत्वर्थी यस्तत्प्रत्ययो बाहुलकात्सत्वशब्दादपि बोध्यः अत्र सत्वेन अत्याज्यः सत्त्वं च यस्य अत्याज्यं स सत्वतः सत्वत एव सात्वतः राक्षसवायसादिवत्त्वा
र्थे तद्धितः आर्षवेदस्तेन भातीत्यर्षभ औपनिषदः पुरुषः उपनिषद्वेद्यत्वाद्योगात् षष्ठ्यभेक्षणः तथा चायं योगः षष्ठ्यधर्मभासयतीति षष्ठ्यभेदे दस्तदेव ईक्षणं च क्षुरिव ज्ञापकं यस्य सः षष्ठ्यभेक्षण इति ॥ ७ ॥ न जायत इत्य
जः अनीकजित्सेनाजित्कृष्णः देवानां इंद्रियाणां मध्ये स्वप्रकाशत्वात् क्रगतावित्यस्मादुत्पूर्वात् अप् उत्कर्षेण कच्छति प्रकाशत इति उदरः दमोऽस्यास्तीति दामः दामश्चासावुदरश्चेति दामोदरः दामादिति पाठे
दम एव दामस्तस्मात् ॥ ८ ॥ हर्षादिति तृष्यत्यनेनेति तृषीकं वृत्तिमुखं सुखं स्वस्वरूपानंदः ईश ईशानवान् अतो तृषीकेशः ॥ ९ ॥ अधो न क्षीयते जातु इति विग्रहवाक्ये उत्तरपदावयवलोपेन अधोक्षजः सततोर्ध्वरूपः सं
सारधर्मेणास्पृष्ट इत्यर्थः ॥ १० ॥ पूरयतीति पुरुः सीदं त्यस्मिन्निति सः तस्मात्पुरुषः सचासावुत्तमश्च पुरुषोत्तमः असतः कारणस्य सतः कार्यस्य प्रभवाप्ययात् उत्पत्तिप्रलयस्थानत्वात् ॥ ११ ॥ सत्ये धर्मे ॥ १२ ॥ स

यतः सत्वान्न च्यवते यच्च सत्वान्न हीयते ॥ सत्वतः सात्वतस्तस्मादार्षभादृषभेक्षणः ॥ ७ ॥ न जायते जनित्राय मजस्तस्मादनीकजित् ॥ देवानां स्वप्रकाशत्वाद् दमा
दामोदरो विभुः ॥ ८ ॥ हर्षात्सुखात्सुखैश्वर्याद्दृषीकेशत्वमश्रुते ॥ बाहुभ्यां रोदसी विभ्रन्महाबाहुरिति स्मृतः ॥ ९ ॥ अधो न क्षीयते जातु यस्मात्तस्मादधोक्षजः ॥
नराणामयनाच्चापिततो नारायणः स्मृतः ॥ १० ॥ पूरणात्सदनाच्चापिततो सौ पुरुषोत्तमः ॥ असतश्च सतश्चैव सर्वस्य प्रभवाप्ययात् ॥ ११ ॥ सर्वस्य च सदा ज्ञा
नात्सर्वमेतं प्रचक्षते ॥ सत्ये प्रतिष्ठितः कृष्णः सत्यमत्र प्रतिष्ठितं ॥ १२ ॥ सत्यात्सत्यं तु गोविंदस्तस्मात्सत्योपि नामतः ॥ विष्णुर्विक्रमणा देवो जयनाज्जिष्णुरुच्य
ते ॥ १३ ॥ शाश्वतत्वादनंतश्च गोविंदो वेदनाद्गवां ॥ अतत्त्वं कुरुते तत्त्वं तेन मोहयते प्रजाः ॥ १४ ॥ एवं विधो धर्मनित्यो भगवान्मधुसूदनः ॥ आगंता हि महाबाहु
रानृशंस्यार्थमच्युतः ॥ १५ ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि यानसंधिपर्वणि संजयवाक्ये सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ धृतराष्ट्र उवाच चक्षु
ष्मतां वै स्पृहयामि संजय द्रक्ष्यंति ये वासुदेवं समीपे ॥ विभ्राजमानं वपुषा परेण प्रकाशयंतं प्रदिशो दिशश्च ॥ १ ॥ ईरयंतं भारतीं भारतानामभ्यर्चनीयां शंकरां
सृजयानां ॥ बुभूषद्भिर्ग्रहणीयामनिघांपरासूनामग्रहणीयरूपां ॥ २ ॥ समुद्यंतं सात्वतमेकवीरं प्रणेतारमृषभं यादवानां ॥ निहंतारं क्षोभणं शात्रवाणां मुंचंतं च
द्विषतां वै यशांसि ॥ ३ ॥

त्यात् धर्मात् तत्फलात् ब्रह्मलोकावधेरपि सत्यं अबाधितं अतः सत्योपि नामतः विशेषेण स्तौति विस्मयते गच्छतीति विष्णुरित्यर्थः एवं जयतीति जिष्णुः ॥ १३ ॥ शाश्वतत्वात् शाश्वद्भव
त्वात् गवां इंद्रियाणां वेदनात् लाभात् प्रकाशाद्वा गोविंदः अतत्त्वं मिथ्याभूतं जगत्तत्त्वं सत्यमिव स्वीयसत्तास्फूर्तिप्रदानेन करोति तेन हेतुना लोकान् मोहयति ॥ १४ ॥ धर्मे नित्यं सन्निधानात् धर्मनित्यः आगंता आगमि
ष्यति आनृशंस्यार्थं कुरुणां क्षयो माभूदिति कृपां कर्तुं ॥ १५ ॥ इ० उ० नै० भा० सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ चक्षुष्मतां भाग्याय स्पृहयामि धन्याश्चक्षुष्मंत इत्यर्थः चक्षुष्मतां ज्ञानवतां वा परेण चिन्मात्रेण
वपुषा स्वरूपेण ॥ १ ॥ भारतानां पांडवानां भारतां वाचं ईरयंतं अस्मत्सभायां कथयंतं शंकरां कल्याणकरां बुभूषद्भिः ऐश्वर्यमिच्छद्भिः परासूनां मृतानां ॥ २ ॥ उद्यंतं प्रकटीभवंतं देहरूपेणेत्यर्थात् शाश्वतं नित्यं ॥ ३ ॥